

много напрѣднала, за да се дрѣпне назадъ, но желателно е българитѣ, дѣто и да се намиратъ, да бждатъ съгласни помежду си, че така само би могли да бждатъ и тѣ полезни на отечеството си въ днешно врѣме. „Отъ наша страна като благотворителенъ славянски комитетъ, ни каза, ние ще направимъ и ще принесемъ каквото можемъ въ тоя случай, за да помогнемъ и ние на великото дѣло, което по волята на императора прѣдприима Русия, за да избави бѣдния български народъ отъ турското иго и отъ турскитѣ варварщини. Цѣла Русия съчувствува къмъ вашия народъ и азъ вѣрвамъ, че въ кжсо врѣме той ще бжде освободенъ“. — Говорихме послѣ за българския езикъ, за българската книжовность, за българската черкова слѣдъ извѣстната схизма. Князь Василчиковъ намѣрваше, че по тази частъ и двѣтѣ страни, българи и гърци, отишли много надалечъ, и той дълбоко скърбѣше за това, но се утѣшаваше съ мисълта, че слѣдъ освобождението на България всичко ще може да се поправи и въ това отношение. При тазъ утѣха и при тия надежди ние се оттеглихме съ взаимни обѣщания, за да се видимъ и повторно; за зла честь, обаче, това не се сбждна по нѣмане врѣме отъ наша страна.

Ходихме послѣ та оставихме карти на нѣкои отъ другитѣ министри, а министра на войната, извѣстния Милютинъ, ние видѣхме и лично. Читавъ и пѣргавъ той ни прие много любезно и побърза да ни увѣри, че всичко се готви за война и че той вѣрва въ успѣха на руското оръжие. „Ваша България ще бжде освободена“, ни каза на прощаване, съ пълна, съ твърда вѣра въ това, което ни казваше.